

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ใช้ฝ่ายมากเป็นประมาณไม่ได้ ต้องมีธรรมแทรก

(ให้รูดแอมบูแลนซ์ ๑ คันแก่โรงพยาบาลบ้านแท่นที่มาขอวันนี้) โส้ กว่าจะคิดตกลงได้นี้ ความจำเป็นมันรอบข้าง ๆ นี่นะ ควรจะออกช่องไหน ๆ ที่จะเป็นประโยชน์อันดับหนึ่งและสอง สามอะไร ตกลงก็เป็นอันว่าให้ แล้วทางนี้จะสั่งเองนะ ทางโน้นเป็นแต่เพียงว่ารับทราบทางนี้ให้แล้ว ปกติทางนี้จะสั่งให้เองเครื่องมือแพทย์อะไร ทางนี้จะสั่งมาให้เองถึงปั๊บ ๆ เลย เพราะทางนี้หมอบเป็นผู้สั่งเอง คงไม่นานนะ ส่วนมากเราสั่งที่อุดร ถ้าหากว่ารูดอย่างนี้มีก็ได้ทันทีเลย ถ้าหากว่าไม่มีเขาก็สั่งทางโน้นมา ประมาณอาทิตย์ อาทิตย์กว่าก็มาถึง ถ้าหากว่ามีอยู่ที่นี่แล้วก็ไม่ยาก ได้เลยไปเลย ไม่ว่าโรงพยาบาลไหนก็เหมือนกันถ้ารูดแอมบูแลนซ์มีอยู่แล้วก็ได้เลยส่งเลย

เวลานี้กำลังจ่ายเงิน โถ ไม่ใช่เล่น ๆ นะจ่ายเงิน หนัก ถ้าเป็นโลกเขาบอกว่าใช้สมอง ธรรมไม่ใช่ สมองไม่ใช่เลยธรรม นี่ละโลกก็บธรรมต่างกันตรงนี้ คือโลกมากต่อมากจะใช้สมองทั้งนั้น ธรรมนี้ถ้าเกี่ยวกับเรื่องการจัดการจำก็ใช้สมองเหมือนกันกับทางโลก เรียนจดจำไม่ว่าทางธรรมทางโลก เพื่อจดจำนี้ใช้สมองทั้งนั้น เพราะฉะนั้นสมองเวลาใช้มาก ๆ ถึงที่หมดนะ สมองที่อ บังคับให้จำไม่จำเลย ได้หยุดเอาเฉย ๆ คือมันจำไม่ได้แบบดี ๆ เลย บังคับให้จำมันก็ไม่จำ ต้องได้หยุด นี่เรียกว่าขั้นสมอง สมองที่อหมดเลย นี่ทางโลก ทางธรรมถ้าเป็นความจำก็เป็นแบบเดียวกันกับโลก ต้องใช้สมอง

แต่ทางด้านจิตตภาวนาแล้วไม่มีทางสมอง จะเริ่มเข้านี้จุดเดียว ๆ เเด่นที่นี้ แล้วขั้นที่นี้ ก็เลสพังออกจากใจก็ออกจากนี้เลยไม่ได้ขั้นสมอง ให้พากันจำเอาไว้ นี่ผ่านเวทีมาแล้ว ฟัดกับปริยัติด้วยกันหายไปเลย สู้ปฏิบัติไม่ได้ เพราะหมัดหนึ่งเรามีปริยัติหมัดหนึ่งเรามีปฏิบัติ เขามีแต่ปริยัติใช้ใหม่ละ หมัดปฏิบัติเขาไม่มี เราก็สนุกเอาหมัดปฏิบัติต่ออย่าเอา ๆ พวกปริยัติยอม เอาเหตุผลมาใส่กันปึงทันทีเลย ยอมรับเพราะเราถอดออกจากของจริง

เวลาภาวนานี้พอจิตเริ่มสงบจะเริ่มสงบตรงนี้ทันที ไม่ต้องมีใครบอกนะ มันรู้โดยหลักธรรมชาติของมัน ความจำยังงี้ก็ตามขั้นนี้ปึงเลย จำอะไร ๆ ก็ตามขั้นนี้ ๆ หนักเข้า ๆ ถึงขั้นสมองทำงานหนักสมองที่อ หยุด ไม่หยุดบังคับให้จำก็ไม่จำ เราเคยบังคับพอแล้ว ยิ่งจวนจะสอบเท่าไรยิ่งเร่งการศึกษาเล่าเรียนเข้าไป ความจำหนักเข้า ๆ สุดท้ายจำไม่ได้เลย จึงได้ทราบได้ชัดสมองที่อหมด นี่ทางภาคความจำ เรียนเพื่อจำขั้นสมองทั้งนั้น ที่นี้ปฏิบัติเพื่อจริงลงในตรงกลางอกนี้ทั้งนั้น อยู่ตรงนี้เลย พระพุทธเจ้า

ท่านก็สอนไว้แล้ว คุณสงสัย นั่นละที่อยู่ของจิตแท้ ๆ เหมือนหนึ่งว่าหากหัวใจเราเป็น
 คุณา อยู่ในจุดนั้น คืออยู่ในตรงกลางตรงนี้

ในปริยัติก็บอกไว้ เวลาปฏิบัติมันก็รู้ตรงนี้ มันแสดงความสงบขึ้นตรงนี้ขึ้นเลย
 ไม่มีใครบอกก็รู้ สงบเข้ามา ๆ รวมกระแสของจิตเข้ามาเป็นความรู้ ความรู้ก็เป็นจุดของ
 ความรู้เด่นขึ้น ๆ ที่นี้ เมื่อเด่นมากขึ้นแสงสว่างก็เริ่มออก แสงสว่างของความรู้ที่รวมตัว
 มันจะออก ออกตรงกลางนี้เลยไม่ได้ขึ้นไปไหนนะ ออกตรงนี้ ๆ ที่นี้ออกโดยลำดับ
 ภาคปฏิบัติไม่มีขั้นสมองเลย เข้าสู่จุดนี้ ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นสงบร่มเย็น ผ่องใสแน่นอนหนามัน
 คงภายในจิตใจ จนกระทั่งถึงความสว่างกระจ่างแจ้ง ขึ้นที่ท่ามกลาง ๆ ฟาดจนโลกธาตุ
 แดกกระจายเลย โลกธาตุโลกสมมุติแตกกระจายออกจากนี้ทั้งนั้นเป็นผู้ทำลาย ทำลาย
 ในท่ามกลางหัวอก ชัดขนาดนั้นละ

สาธุ ไม่ทูลถาม พระพุทธเจ้าประทับอยู่นี้ก็ไม่ถาม เพราะของอันเดียวกัน รู้อย่าง
 เดียวกัน ถามกันหาอะไร พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนไว้แล้วแบบเดียวกันเลย ก็สอนให้รู้
 แบบพระพุทธเจ้ารู้ เมื่อรู้เข้าไปอย่างนั้นจะเอาแบบไหนมาขวางพระพุทธเจ้าละ ไม่มี นี่
 ละภาคปฏิบัติมันถึงชัดเจนว่าจิตแท้ที่อยู่ตรงนี้ ความรู้แท้ ๆ อยู่ที่ท่ามกลางอกเรา
 เป็นนามธรรม ลึกแต่ารู้ ไม่เป็นก้อนเป็นชิ้นเป็นอันเหมือนวัตถุอย่างนี้ หากรู้ที่อยู่ในจุด
 นี้ เวลากระแสมันออกไปแล้วความรู้ก็ไม่ปรากฏ ไปปรากฏแต่กับสิ่งนั้นสิ่งนี้ ยุ่งกับโน้น
 กับนี้ นี่คือการแสดงของจิตออกไป

พอรวมกระแสของจิตเข้ามาสู่นี้แล้วจะสงบตัว ไม่กวนตัวเองและไม่แส่ส่าย พอ
 สงบมากกว่านั้นตัวเองก็เป็นตัวของตัวขึ้นมา แน่วเรื่อย ๆ สว่างไสวขึ้นที่นี้ ๆ ส่งแสง
 กระจายออก ๆ แล้วแต่อำนาจของความเพียรของผู้นั้นจะเร่งรัด พร้อมกับอุปนิสัยด้วย
 นะ หนุนกันไป ๆ เข้าไป ๆ ความรู้ที่รู้กระจ่างออกไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องถามใครรู้อยู่กับ
 ตัวเอง ความรู้อยู่กับตัวเองไปถามใครวะ มันรู้อย่างไรมันก็รู้อยู่กับตัวเองนี้จะไปถาม
 ใครที่ไหน ถามต้นเสา ต้นเสาเป็นต้นเสาไม่ใช่ความรู้ ถามผู้รู้ซี้ แล้วถามอะไรผู้รู้
 ผู้รู้ก็รู้
 อยู่แล้วนี่ แน่มันก็กระจ่างออกจากรู้

เพราะฉะนั้นการสอนธรรมทางภาคปฏิบัติท่านจึงสอนอย่างแม่นยำ เพราะท่าน
 ถอดออกมาจากความจริงที่ท่านรู้ได้เห็นอยู่ประจำ ถอดออกมาจากนั้นเลยแล้วท่านจะ
 ไปสงสัยที่ไหน ที่เราเอาออกมาจากความจำคัมภีร์นั้นบ้างคัมภีร์นี้บ้าง มันเป็นความจำ
 ผิดพลาดไปได้ คัมภีร์แน่เราไม่แน่ก็ได้ ความจำของเราพลิกแพลง เช่นว่าบาปมี เหน
 บาปไม่มี นั่นเห็นไหมมันพลิกไปแล้ว บุญมีมันบอกว่าบุญไม่มี นรกมีสวรรค์มี มันบอก
 นรกสวรรค์ไม่มี ความจำของเรามันพลิกแพลงไปได้แบบนี้ ถ้าความจริงเจอเข้าไปแล้ว
 ไม่มีในนี้ฟาดหน้าผากพร้อมเลย คือความจริงมันจริงอย่างนั้นนะ ไม่มีอะไรที่จะมาค้าน

ได้ รู้เพียงคนเดียวใครจะไม่วัดตามก็ตาม ทั้งสามแดนโลกธาตุนี้ท่านไม่เคยหวั่นท่านไม่เคยเอียง จะไปหาใครมาเป็นพยาน อันเดียวเท่านั้นพอแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระอรหันต์ตรัสรู้ ท่านเป็นอย่างนั้น ท่านจะไปหวั่นไหวกับสิ่งอะไรในโลกอันนี้ ความจริงมีอยู่กับหัวใจท่านเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว นั่นเรื่องราวมันเป็นอย่างนั้นหนา

ภาคปฏิบัติจึงเป็นภาคที่ทำลายความชั่วช้าลามก ซึ่งเป็นสาเหตุที่จะให้เกิดความทุกข์ได้โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งทำลายได้โดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรนอกเหนือธรรมนี้ไปได้เลย ธรรมนี้เท่านั้นที่เหนือโลก ท่านจึงเรียกว่าโลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก คือโลกสมมุตินี้เอง เหนือหมด...พระพุทธเจ้า โลกุตระธรรมสุดยอด ๆ คำว่าโลกุตระธรรมเหนือขึ้นไปเป็นลำดับ ๆ ก็เลสประเภทนี้ธรรมเหนือแล้ว ๆ จนกระทั่งสุดยอด ธรรมเหนือหมดเลย เรียกว่าโลกุตระธรรม เป็นขั้น ๆ ขึ้นไป

ให้พากันจำเอาไว้นักปฏิบัติ เราพูดนี้เราไม่ได้พูดด้วยความสงสัย พูดให้ฟังทุกอย่างแล้วนะอย่ามาหาเรื่องว่าเราเป็นบ้านะ พวกนี้มันจะเป็นบ้ากันทั้งโลกนะ ธรรมของจริง ธนบัตรใบหนึ่ง ๑๐๐ บาทเอามายื่นกันซิ ธนบัตรใบนี้ ๑๐๐ บาท ธนบัตรเหล่านั้นหนึ่งร้อยบาท ๆ ก็ตามแต่เป็นธนบัตรปลอม มากี่หมื่นกี่แสนร้อยบาทก็ตามสู้ธนบัตรใบเดียวนี้ไม่ได้ ธนบัตรนี้จริง นอกนั้นล้มเหลวไปหมดเลย นั่นเห็นไหม ของจริงเพียงอันเดียวเท่านั้นพอแล้ว

อย่างที่พูดทางกฎหมายเขาก็พูดไปแบบคลุมเคลือ ๆ กันไปอย่างนั้น ทางธรรมะเหนือเข้าไปจุดกลางนั้นเข้าไปเลย ธรรมะยังละเอียดกว่านั้นอีก เช่น เอาฝ่ายมากเป็นประมาณ ๆ ถ้าหากว่าฝ่ายมากเป็นของปลอมแล้วว้าไฉน มันมีส่วนที่จะสวนหมัดกันอยู่ที่นี่ ถ้าฝ่ายมากเป็นของปลอม ร้อยพันก็ตามไม่มีความหมาย ฝ่ายความจริงเพียงอันเดียวเท่านั้นใช้ได้แล้ว นั่น มันมีเครื่องยืนยันกันนี้ถ้าธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ส่วนมากไม่มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันได้ก็เอาโลกต่อโลกมาบวกกันเข้า ใครมีอำนาจมากถูโลกกันไปเท่านั้นเอง กฎหมายก็เลยกลายเป็นกฎหมายไปเลย เหยียบหัวคน กฎหมายตั้งขึ้นมาก็เหยียบหัวคนคือกฎหมาย เพราะมันกลายเป็นกฎหมายแล้วเข้าใจไหมละ ถ้าเป็นกฎหมายส่วนมากท่านเอาออกมาจากหลักคือความยุติธรรม แต่เวลาออกมาแล้วก็เลสมันฟาดแหลกไปหมดเลย ความยุติธรรมไม่มี เลยกลายเป็นกฎหมายไปหมด

อย่างนั้นถึงว่าจะเอาฝ่ายมากฝ่ายน้อยเป็นประมาณเสียอย่างเดียวไม่ได้ ต้องเอาความเป็นธรรมเข้าไปจับปั๊บ มากน้อยมีข้อยืนยันยังงี้ ธนบัตรนี้เป็นธนบัตรปลอมหรือธนบัตรจริง เอามายื่นกันปั๊บ อันนี้เป็นธนบัตรจริงเพียงร้อยเดียวปั๊บ ธนบัตรปลอมหมื่นแสนล้านก็ตามไม่มีความหมาย ล้มละลายไปทันทีเลย อันจริงเท่านั้นเป็นผู้คงเส้นคงวาไว้ได้ เป็นอย่างนั้นนะ เราจะว่าเอาฝ่ายมาก ๆ เป็นประมาณถ่ายเดียว นั่นเป็นฝ่าย

คลุมเคลือ ฝ่ายประมาณเอาอย่างนั้น ฝ่ายความจริงไม่ยอมรับกันแล้ว เรื่องคลุมเคลือนั้นก็เป็นกฎหมายไปหมดเลย ต้องให้มียุติธรรมเข้าแฝง จะมากจะน้อยก็ตาม อะไรเป็นเครื่องยืนยันกันได้แล้วว่า นี่เป็นของจริง เอาเลยเอาอันนี้เลย

เช่น ธนบัตรนี้หนึ่งร้อยบาทเป็นของจริง เพียงร้อยบาทชนะแล้ว ก็หมิ่นก็แสนธนบัตรก็ตามที่ปลอม ล้มเหลวทั้งนั้น ต่างกันตรงนี้นะ น้ำหนักต่างกัน เราจึงไม่ควรใช้ แต่ว่าเอาฝ่ายมากเป็นประมาณ ๆ อย่างเดียว ต้องมีธรรมอยู่ในท่ามกลางเข้าไปแทรกเป็นแกนเข้าไปอันหนึ่ง วินิจฉัยทั้งสองอย่าง ฝ่ายมากฝ่ายน้อยมีน้ำหนักต่างกันเพราะเหตุผลกลไกอะไร เอามาทดสอบกันดู ถ้าฝ่ายมากเหตุผลกลไกต่อความจริงมันห่างเหินมาก ฝ่ายน้อยมีความจริง ๆ ฝ่ายน้อยมันก็เป็นฝ่ายมากฝ่ายแน่นหนามั่นคง ควรจะเอานี้เป็นหลักไปเลย อย่างนั้นซี เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละ

สรุปทองคำวันที่ ๒๖ ทองคำได้ ๔ บาท ๙๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๒๙ ดอลลาร์เวลานี้ที่เราได้พูดมาตลอดนั้นคือว่า ทองคำที่จะมอบเข้าคลังหลวงในคราวช่วยชาติคราวนี้ ๔ พันกิโล ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไว้เรียบร้อยแล้วเวลานี้ นั้น รวมกับ ๔๑๐ กิโล ๑๔ บาท ๑๔ สตางค์ที่ยังไม่ได้หลอม รวมทั้งหมดทั้งเข้าคลังหลวงและยังไม่ได้เข้านี้เป็นทองคำ ๒,๔๗๒ กิโลครึ่ง ซึ่งเท่ากับ ๒ ตัน ๔๗๒ กิโลครึ่งที่ได้แล้วเวลานี้ กรุณาทราบตามนี้ และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นะ เราจะต้องเพิ่มขึ้นโดยลำดับลำดับ คำว่าอ่อนข้อไม่มี ถ้าหัวหน้าไม่พาอ่อน อ่อนไม่ได้ จะให้ถึง ๔ พันจำนวนนี้นะ จำนวนพิเศษที่เคยพูดไว้แล้วนั้นไม่เอามานับ อันนั้นจะต่อยอดไม่นับ

ลูกศิษย์ รายงานพระจับแมวได้ วันศุกร์ที่ ๒๕ จับได้ ๑ ตัว ตัวเมีย สีขาวดำ ประมาณตี ๑ จับได้ คืนวันเสาร์ที่ ๒๖ ตัวผู้ สีขาวดำเหมือนกัน จับได้ประมาณตี ๑ เหมือนกัน ตกงได้แล้ว ๒ ตัวครับ

หลวงตา ได้ ๒ ตัวแล้ว จับแมวต่อไปอีก โอ้ย พวกนี้รู้เรื่องได้ดีนะ แมวอยู่ในบ้านมันประกาศมันตีเกราะประชุ่มอะไรก็ไม่วุ่นนะ มันหลังไหลออกมาวัดเรานี่ พอตึก ๆ แล้วจะมาตามถนน แอบ ๆ มานี่ปู้ขึ้นต้นเสา มันเคยขึ้นตรงนั้น แล้วพวกต.ช.ด.ไล่จับ บางทีก็มีพระไปบวkd้วย พระท่านก็แอบ ๆ คอยจับแมวยู่นั่นตอนตึก ๆ ๒ วันได้ ๒ ตัวแล้ว มันออกมาแต่ในบ้านนั่นนะมันเคยกันแล้วนี่ สถานที่นี้เป็นอาหารโอชามากต่อมากมันเลยไม่ไปหาที่ไหน รุกกันมากินที่วัดเรานี่ เพราะฉะนั้นภาระของวัดจึงหนักมาก ถึงได้ตีสังกะสีครอบเสากันไว้รอบหมดเลย ถึงขนาดนั้นมันยังขึ้นได้นะ เผลอตรงไหนขึ้นตรงนั้น แสดงว่ามันฉลาดมากเหมือนกัน

เมื่อเช้านี้เราก็ออกพอสว่างออกเลย เดินรอบไปเลย มาถึงนี้พอดีกับพระบิณฑบาตกลับมา ไปดูช่องว่างของแมวมันขึ้นตรงไหน ๆ เมื่อเช้านี้เดินไปเรื่อย นี่มันยัง

มาอยู่เรื่อย จับให้หมดเลยบอก จับให้หมดไม่งั้นจะมายุ่งเรื่อยสัตว์ในวัด มันมีกระต่าย
 อยู่หนึ่งที่วักกระต่าย ๒-๓ ตัวที่มันป่วยนอนอยู่กับเราที่มันไปคลอตุลุกอยู่ที่ข้างสระน้ำ
 นะ เขาบอกเมื่อตอนเย็นเมื่อวานนี้บอกที่นี้ แล้วเราจะปฏิบัติยังไงไอ้หมีเรานั้นก็สำคัญ
 นะ ไอ้หมีมันเข้าไปเรื่อย นี่เป็นทางเข้าออกของไอ้หมีเรา เราจะห้ามมันได้ยังไงมันนำ
 คิดอยู่นะ ลูกกระต่ายมันอยู่ทางแถวสระนะ กลัวไอ้หมีมันเข้าไปนั้นไปเจอกระต่ายปั๊บ
 แล้วมันเอาไปเลยนั้นซิ ข้างในนะถ้าเห็นกระต่ายมันคลอตุลุกมากที่ตัว เราควรจะหากรงที่
 ปลอดภัยไว้สำหรับลูกกระต่ายนี้เป็นพิเศษนะ

ไอ้หมีมันเข้าได้ทุกเวลา ตอนกลางวันนะ ตอนกลางคืนปิดคือเข้ากรง ตั้งแต่ตอน
 เช้านี้ก็เข้า(คร้ว) ได้เพราะเปิดโอกาสให้เล็กน้อย พอพระเริ่มออกบิณฑบาตก็ไล่เข้ากรง
 บิณฑบาตกลับมาแล้วสักเดี๋ยวก็กเปิด จากนั้นถึงค่าแหละถึงจะเข้ากรง ในช่วงนั้นละตอน
 กลางวันนี่ กลัวมันจะไปทำลายลูกกระต่ายนะ แล้วพวกเราจะปฏิบัติยังไง กรงถ้าไม่มีให้
 มาตามพระนะ กรงลูกกระต่ายเอาไว้เป็นกรณีพิเศษ ควรจะเอาไว้ในห้องก็ได้ เช่นใน
 ครว้นนั้นมันมีห้องอยู่ เอาลูกกระต่ายไปไว้ในห้อง แล้วมีกรงอยู่ข้างในสำหรับสัตว์อีกทีหนึ่ง
 ถ้ามันมาเห็นอยู่ข้างนอกเดี๋ยวมันมากวนทำอะไรอีก แล้วกักได้นะ

ไอ้หมีนี้มันไปอยู่เรื่อยนะ มันอยากไปเมื่อไรมันก็ไปเป็นอิสระของมัน เป็นทาง
 เปิดของมันแล้ว ไปได้ทุกเวลาไอ้หมีนี้ นี่มันก็ปิดยากเหมือนกันหมาที่เคยไปมาแล้ว ไม่
 ทราบจะปิดแบบไหน เราจะต้องเอากระต่ายไว้ที่ปลอดภัยดีกว่าที่จะบังคับไอ้หมีไม่ให้
 เข้าไป ไม่ได้ถ้าไอ้หมีไม่เข้าไปพวกนั้นหมดละไม่มีศักดิ์ศรี รัศมี รัศหมาอะไรเลย ไอ้หมี
 ไปช่วยแล้วค่อยยังชั่วหน่อย

พระมานี่หน่อย เปิดทางให้พระเข้ามาที่นี้ ผ้าขาวเรายังพอมิไหมถ้ายังพอมิ ให้
 จัดผ้าขาวนี้ให้โรงพยาบาลบ้านแทนเสียนะ พร้อมกับเอาสิ่งของให้แล้วก็เอาผ้าขาวให้
 พร้อมเลย คือผ้าขาวมันไม่มีมากพอที่เราจะตั้งไว้แจกโรงพยาบาลต่างๆ ให้ทั่วถึงกัน
 เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลต่างๆ ที่มานี้จะไม่ได้ผ้าขาว ส่วนผ้าขาวนี้เราจะเป็นผู้นำไปเอง
 เวลาเราไปเยี่ยมโรงพยาบาลไหนก็เอาผ้าขาวนี้ไป เพราะมีเพียงเล็กน้อย ถ้าไม่มีเราก็ไม่
 เอาไป ถ้ามีเราก็เอาไปให้เฉพาะโรงพยาบาลที่เราไป ส่วนโรงพยาบาลอื่นที่มานี้จะไม่ได้
 กันเลย แล้ววันนี้ให้เป็นกรณีพิเศษ ยังพอมิผ้าขาวอยู่ไหมถ้าพอมิแล้วจัดให้ทางบ้าน
 แทนไปพร้อมเสียนะ

เป็นกังวลกับไอ้หมีนะ ให้เข้มงวดกวดขัน ที่สั่งแล้วเป็นคำสั่งนะที่ว่าหากกรงเหล็ก
 ไปใส่ลูกกระต่าย พวกมันเอาใจใส่เอาไว้อย่างดีนะ กระต่ายตายไปเพราะความโง่ไม่ได้
 เป็นอันตราย ได้สั่งเสียขนาดนี้ด้วยความเป็นห่วงมากนะ ไอ้หมีมันเข้าเรื่อยห้ามมันไม่ได้
 เพราะมันเคยไปแล้ว เราต้องใช้ปัญญารักษาสัตว์เอา โห มันเข้าเรื่อยนะไอ้หมีนะ มัน

ของเล่นเมื่อไร ทางจงกรมเราอยู่ข้างใน ถ้าเขามาจากสระทางนั้นเขาจะตัดขึ้นมาเลย เพราะเขารู้ว่าทางจงกรมเราอยู่ที่นั่น ธรรมดาเขามานี้เขาปิ้งออกมาทางนี้เลย เวลาไหนเขาจะไปเยี่ยมเรานี้เขาจะตัดสระปุ๊บเข้ามานั้นเลย

เรากำลังเดินจงกรมอยู่นี้เขาจะตรงเป้งมาเลย พอมองเห็น ไอ้หมี่มาจากไหน เขาจะเฉยเลย ปิ้งๆ มานี้ผ่านมาหาเรา เรายืนตรงไหนผ่านเราไปตรงนั้นละ เราตีหลังปี่วะ เขาผ่านเลยไม่สนใจกับเราเลย ไม่มองไม่อะไรเลย มึงไปไหนมาไอ้หมี่ เดินผ่านมานี้ตีหลังปี่วะ เขาเดินผ่านสบายเลย โถ มึงนี่ทำใหญ่เหลือเกิน ความจริงเขาหยอกเรา หยอกด้วยท่าของเขาอย่างนั้น เฉยเลย ตีหลังปี่วะนี่ก็เฉยเลยไปเลย เออ แปลกอยู่หมาตัวนี้ มันทำใหญ่มาก

เออ พระเท่าไร ๓๒ องค์เทรอ(๓๒ ครับผม) อันนี้พอพูดถึงเรื่องนี้ผู้พันนี้ะพอเราหันหน้าไปนี้ ๓๒ นึกว่าเราเตรียมจะถาม มันก็เลยเข้ากันได้กับที่วัดสุทธาวาส วันนั้นเป็นวันถวายเพลิงหลวงปู่มั่นพอดี และวันนั้นเป็นวันบวชพระจำนวนมาก พอคำมาก็ถวายเพลิงจริงท่าน ที่นี้เวลาบ่ายโมงกว่าแล้วก็ประชุมพระจะบวชขนาด ที่นี้มีนาคอยู่หลายนาคเตรียมพร้อมที่จะบวช แล้วก็ไปรวมกันอยู่ที่นั่น เราก็คือเป็นองค์หนึ่งที่อยู่ในั้น ทั้งมีสวดกรรมวาจาบ้างอะไรบ้างเราก็ได้ช่วย ที่นี้ก็เพราะเราเคยเห็นมาแล้วนี่ เคยเห็นพวกนาคที่เตรียมตัวอยู่แล้ว เผลอไม่ได้ล่ะ

คือ อาจารย์ฝึกซ้อมว่า อาม ภนุเต กับ นตฺถิ ภนุเต นะเข้าใจไหม ฝึกซ้อมไว้ อย่างแม่นยำ คือว่าอันนี้ใช่ ถ้าใช่ก็บอกว่า อาม ภนุเต ถ้าไม่ใช่ก็บอกว่า นตฺถิ ภนุเต แล้วผู้ฝึกซ้อมก็ฝึกซ้อมกันอย่างเต็มเหนี่ยว ที่นี้ก็เข้าไปสู่หัตถบาส นั้นละเวลานั้นเข้าสู่สงครามแล้วนะ เข้าสู่หัตถบาส แล้วพวกนาคก็นั่งเป็นแถวอยู่อย่างนี้ พระเราก็นั่งเป็นแถววงรอบ นาคอยู่ในนี้ เราเป็นผู้เตือน เวลาเราเตือนนั้นพระก็รู้หมดนะ ตัวนาคก็รู้ แต่บทเวลามันเข้าสู่สงครามมันต้อยตะเลยเข้าใจไหม มันไม่ได้มองหน้ามองหลัง นี่พวกนี้เตรียมเข้าสู่สงครามแล้วนะ ใครอย่าไปแตะใครอย่าไปถามไปพูดคำใดด้วยนะ เขาจะมีคำตอบมาตั้งแต่ นตฺถิ อาม ภนุเต เท่านั้นแหละเราว่างั้นนะ ใครอย่าไปยุ่งนะเวลานี้กำลังเตรียมแล้วกำลังจะเริ่มบวชแล้ว บอกพระ

ที่นี้พอดีพระนั่งใกล้ชิดกับพวกนาคนั้นซิ บอกพระ นาคนั่งอยู่ติดกันอยู่นี้ะ บอกว่าให้ขยับไปหน่อย นตฺถิ ภนุเต เน้นบอกแล้ว บอกแล้วว่าอย่าไปแตะ เห็นไหมล่ะ อย่างนั้นแหละ คือบอกพระที่ติดกันนี้ ที่นี้พระนั่งติดกันกับนาคนะซิ บอกว่าให้ขยับไปหน่อย นตฺถิ ภนุเต หัวเราแตกเลย ก็บอกแล้วตะกี้ นี่มันเป็นอย่างนั้นแหละ อันนี้ก็เหมือนกันเตรียมพร้อมแล้ว พอหันหน้ามานี้ ๓๒ องค์เลย มันเข้ากันได้แล้ว เอละไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd